

Č. 9384.

Pojištění nemocenské: Povinnosti k náhradě podpůrného nákladu podle § 32 nemoc. zák. z r. 1888 není zaměstnavatel zbaven tím, že zaměstnanec byl nemocen již v době, kdy k němu do zaměstnání vstoupil.

(Nález ze dne 19. září 1931 č. 13.577.)

Prejudikatura: Boh. A 8666/30.

Věc: Dr. Bedřich K. v P. proti ministerstvu sociální péče o náhradu podpůrného nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Osp na Král. Vinohradech výměrem z 25. dubna 1925 uznala st-le povinným nahraditi okr. nemoc. pokladně na Král. Vinohradech podle § 32 nemoc. zák. z 30. března 1888 č. 33 ř. z. podpůrný náklad ve výši 675 Kč, který jmenovaná pokladna učinila za Boženu V., kterou st-l jako služebnou od 3. září 1924 zaměstnával, avšak u pokladny přihlásil teprve 15. září 1924 po uplynutí třídenní přihlašovací lhůty a po jejím onemocnění. — Zsp v Praze rozhodnutím z 10. dubna 1928 nevyhověla odvolání st-lovu z důvodů prvé stolice. — Min. soc. péče nař. rozhodnutím nevyhovělo dalšímu odvolání st-lovu a potvrdilo rozhodnutí zsp-é v plném obsahu připojivši k námitkám odvolání toto: »Dr. K. sám doznává, že nepřihlásil v zákonné lhůtě Boženu V. k nemoc. pojištění, a nepopírá ani, že V. byla již v den vstupu do zaměstnání k němu nemocná a že tato nemoc trvala až do přijetí do nemocnice. Tím jsou předpoklady k náhradě podpůrného nákladu podle § 32 nem. zák. samotným odvolatelem potvrzeny a není rozhodující, že Božena V. byla nemocna již při vstupu do zaměstnání, ani to, že zaměstnavatel Dr. K. o její nemoci nevěděl.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Zákon o nemocenském pojištění dělníků z 30. března 1888 č. 33 ř. z. ukládá zaměstnavatelům v § 31 povinnost, každou osobu podrobenou pojištění, vstupující k nim do zaměstnání, ohlásiti nejpozději třetího dne od počátku zaměstnání k nemoc. pojištění, a prohlašuje v § 32 zaměstnavatele, kteří této povinnosti nedostojí, za povinný nahraditi pokladně veškeren náklad, který byl spojen podle zákonného nebo statutárního předpisu s podporou osoby vůbec neohlášené nebo ohlášené teprve po onemocnění.

Z předpisu toho plyne, že zaměstnavatel jest zavázán k náhradě podpůrného nákladu tehdy, když onemocnělého zaměstnance podrobeného pojištění buď nepřihlásil vůbec nebo přihlásil opožděně a po onemocnění.

V daném případě jest mimo spor, že st-l svou služebnou Boženu V. u okr. nemoc. pokladny přihlásil. Jde tedy jen o to, zdali přihláška se stala opožděně a po onemocnění Boženy V. Žal. úřad zjistil, že oba tyto předpoklady jsou splněny.

St-l připouští, že jmenovanou služebnou nepřihlásil v zákonné lhůtě a že byla nemocná již v době nastoupení služby u něho. Aby však mohl

býti podle cit. § 32 uznán povinným k náhradě nákladu, bylo by se prý muselo opožděné přihlášení státi po onemocnění zaměstnance u zaměstnavatele. Tato podmínka v daném případě splněna není, ježto Božena V., jak nesporno, dávno před přijetím do služeb st-lových onemocněla. Zákon prý předpokládá, že osoba zaměstnaná přijata byla do služby zdráva, a teprve po přijetí do služby u zaměstnavatele onemocněla a teprve po tomto onemocnění byla přihlášena k nemoc. pokladně.

Pro takovýto omezující výklad není v zákoně opory. Cit. § 32 používá obratu: »po onemocnění« a nikoliv slov »po onemocnění u zaměstnavatele«. Kdyby zákon takového omezení na onemocnění za trvání pracovního poměru byl zamýšlel, byl by to zajisté výslovně řekl. Slova »ohlášené teprve po onemocnění«, použitá bez jakéhokoli omezujícího dodatku, lze podle jejich obecného významu a smyslu chápati jen tak, že onemocnění muselo časově předcházeti přihlášku, že tedy onemocnění tu muselo býti v okamžiku přihlášky. Jen toho vyžaduje zákon a nelze z jeho znění vyčísti, že by regresní nárok pokladny vylučoval v případě, že onemocnění nenastalo za trvání pracovního poměru (srov. Boh. A 3666/30 o obdobném § 20 odst. 2 zák. 221/24).

Svůj omezující výklad snaží se stížnost opřít thesí, že zákon předpokládá, že osoba zaměstnaná přijata byla do služby zdráva. Z čeho tento domnělý zákonný předpoklad čerpá, stížnost neuvádí, nedovolává se žádného ustanovení a ani se ho dovolávati nemůže. Jde o pouhé ničím nedoložené tvrzení. — Není předpisu, jenž by osobám chorým zabraňoval uzavírat smlouvy služební podle § 1151 o. z. o., takové osoby mohou zajisté svoji pracovní schopnost, pokud tu je, dáti jinému k dispozici; i takové osoby stávají se účastny výhod nemoc. pojištění, jsou-li jinak splněny předpoklady nemoc. zákona, poněvadž ani tento zákon nerozlišuje, pokud jde o předpoklady nuceného pojištění, mezi zaměstnanci zdravými a nemocnými v době vstupu do povinně pojištěného zaměstnání. Proč by pak u posléze jmenovaných pojištěnců měla býti vyloučena sankce § 32, nelze nahlédnouti, uváží-li se zejména, že předpis tento je předpisem pořádkovým, sledujícím účel zajistiti, aby zaměstnavatelé se nevymykali povinnosti přihlašovací, kterýžto účel jest tu stejně, ať jde o osobu, vstupující již nemocnou do zaměstnání, či o osobu onemocněvší teprve v zaměstnání tom.

St-I ještě poukazuje na to, že choroba Boženy V. byla jemu při jejím přijetí do služby utajena, a dále, že jde o osobu služebnou, že byla nebo měla býti léčena na účet pokladny již před jejím přijetím. St-I však neuvádí, jaký význam okolnostem těmto pro daný spor přikládá; nemůže proto přednes ten býti uznán za námitku podle § 18 zák. o ss řádně precisovanou.

Č. 9385.

Pojištění pensijní: Podléhá stárek ve mlýně pojistné povinnosti pensijní za platnosti cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z.?

(Nález ze dne 19. září 1931 č. 13.765.)